

Sygn. akt V CSK 440/14

POSTANOWIENIE

Dnia 25 lutego 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa R. S.
przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w C.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 25 lutego 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Okręgowego w B.
z dnia 11 lutego 2014 r., sygn. akt II Ca [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) przyznaje adwokatowi M. S. od Skarbu Państwa Sądowi Okręgowemu w B. kwotę 180,- (sto osiemdziesiąt) złotych powiększoną o podatek VAT z tytułu wynagrodzenia za udzielenie powodowi nieopłaconej pomocy prawnej z urzędu,**
- 3) zasądza od powoda na rzecz Skarbu Państwa Prokuraturii Generalnej Skarbu Państwa kwotę 180,- (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 lutego 2014 r. Sąd Okręgowy w B. oddalił apelację powoda R. S. od wyroku Sądu Rejonowego w C. z dnia 19 września 2013 r., którym oddalone zostało powództwo przeciwko Skarbowi Państwa - Dyrektorowi Zakładu Karnego w C. o zapłatę 50 000 złotych z tytułu zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych „w postaci wolności myśli i prawa do poszanowania życia prywatnego oraz zakazu dyskryminacji”. Wiązało się to z nie włączeniem w celach energii elektrycznej w określonym czasie, przez co powód został pozbawiony możliwości kibicowania polskim sportowcom odnoszącym sukcesy w P.[...]. Sąd drugiej instancji podzielił ustalenia faktyczne i oceny prawne Sądu Rejonowego co do niespełnienia w sprawie przesłanek określonych w art. 24 k.c.

W skardze kasacyjnej pełnomocnik powoda ustanowiony z urzędu zarzucił zaskarżonemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego, tj. art. 24 i art. 448 k.c. przez uznanie braku bezprawności naruszenia dóbr osobistych powoda. Wniósł o uchylenie w części zaskarżonego wyroku i uwzględnienie powództwa, ewentualnie przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną Prokuratoria Generalna Skarbu Państwa wniosła o odmówienie przyjęcia skargi do rozpoznania, ewentualnie o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jako niespełniająca przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania.

We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik powoda powołał art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i wskazał na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, „polegającego na ustaleniu kryteriów i zakresu związania sądu orzekającego w sprawie cywilnej - bez uszczerbku dla możliwości obrony przez stronę swych praw - rozstrzygnięciem uzyskanym uprzednio w innym postępowaniu sądowym, nie będącym prawomocnym wyrokiem karnym skazującym, a w szczególności kryteriów i zakresu związania sądu orzekającego w sprawie cywilnej orzeczeniem sądu penitencjarnego oddalającym skargę

skazanego na indywidualną decyzję organu postępowania wykonawczego dotyczącą osoby pozbawionej wolności, która to decyzja naruszyła dobra osobiste skazanego”.

Z utrwalonego i znanego orzecznictwa Sądu Najwyższego wynika, że zagadnienie prawne może być podstawą do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania tylko wtedy, gdy rzeczywiście występuje, łączy się z rozpoznawaną sprawą i nie było rozstrzygnięte wystarczająco w dotychczasowym orzecznictwie. Jednakże, jak trafnie zostało wykazane w odpowiedzi na skargę kasacyjną, problem poruszony w zagadnieniu prawnym był już analizowany kilkakrotnie przez Sąd Najwyższy, prowadząc do zgodnych poglądów. Nie jest również przekonujące w uzasadnieniu wniosku, aby postawione zagadnienie rozstrzygało o przesłance bezprawności w wypadku naruszenia dóbr osobistych, zwłaszcza jeśli z zaskarżonego wyroku wynika, że przede wszystkim nie doszło w ogóle do naruszenia dobra osobistego, a to stanowi podstawową przesłankę, jaka musi wystąpić, żeby poszukiwać ochrony na podstawie art. 24 k.c.

Ze względu zatem na niespełnienie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. należało na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. orzec jak w postanowieniu, rozstrzygając o kosztach postępowania na podstawie art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 19 i 20 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jedn. tekst Dz. U. z 2013 r., poz. 461).